

отъ всички страни на земята, като се изпарявали, отнимали топлината отъ земната кора и я отнасяли нагоре.

Изстиването на земята вървѣло бавно напредъ, а заедно съ това ставало и измѣнение на нейната повърхнина. За да разберете това, представете си едно голѣмо нагорещено кжлбо, заобиколено отъ всички страни, като черупка, съ тънка твърда кора. Всѣки предметъ отъ нагрѣването се разширява, частичкитѣ на веществото, отъ които се състои тоя предметъ, се разрѣдвяватъ, а отъ изстиването се свиватъ. Представете си, че вашето кжлбо почва да се свива, да се намалява. Какво ще стане съ неговата черупка. Черупката е твърда, тя не може да се свива тѣй, както се свива самото кжлбо. Но тя плътно ще прилегне до него отъ всички страни; между нея и него нѣма да остане никакво праздно мѣсто. И ето на тая гладка черупка, щомъ кжлбото почне да се свива, ще се появатъ гънки. Тя ще се набръчка като печена или засѣхнала ябълка. Когато ябълката изсѣхва, кожата ѝ се набръчква; защото кожата ѝ не може да се свива тѣй, както се свива и намалява вжтрешността на ябълката.

Сжщото е станало и съ земната кора. Щомъ тя закоравѣла достатъчно, почнала да се набръчква, по нея се появили гънки и пукнатини. Изъ пукнатинитѣ пакъ избликвало и се изливало горещо вещество, но то отново изстивало, земната кора надобелявала и гънкитѣ ѝ се увеличавали.

Тия именно гънки сж били и първитѣ планини на нашата земя. Планинитѣ, които ни се виждатъ толква голѣми и високи въ сравнение съ земята, сж дребнички бръчки, не по-голѣми отъ бръчкитѣ и бучицитѣ по кората на портокала, като ги срав-